

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9

Els originals no's tornen.

Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL 50 CÉNTS.

NOMBRE SOLT 10 »

ELS AFERS MUNICIPALS

La extensió de l'impost sobre el lloguer i la minoria republicana

Quan se va decretar, pel nostre Ajuntament, la suspensió dels consums, cercol de ferro que tancava les ciutats i les embruteix, va crear-se un impost sobre els lloguers majors de 200 pessetes, perquè va considerar-se que el ciutadà que pagava un lloguer menor d'aquesta quantitat se'l podia considerar insolvent per lo dificultosa que se l'hi feia la vida. Malgrat aquestes consideracions d'humanitat, aquell impost va ésser rebut tan refractariament, que per a cobrar-lo i per a mantenir-lo ha sigut necessari el nomenament d'un agent executiu i la pràctica d'una serie d'embargs, ridícols i vergonyosos, que diuen molt poc en favor de la cultura d'una ciutat oberta al progrés, com la nostra. En una paraula, s'ha hagut de fer la forçosa, tan descaradament, que moltes vegades nosaltres, desde el nostre mirador popular, hem tingut païra de que se'n anés tot a rodar per l'impuls d'alguns exagerats refractaris a tota llei progressiva.

Empró malgrat tota la serie d'entrebancs que s'han hagut de salvar i ádhuc els actes de força que s'han hagut de acometre, la majoria del nostre Ajuntament, mancats d'un ideal d'humanitat i de tot coneixement d'economia administrativa, ha fet extensiu aquell impost sobre els lloguers d'una peseta en amunt. Es dir, ha inclòs en aquell impost a tots els que, per un escarni de la vida, amb prou treballs guanyen lo suficient per a cobrir les seves primeres necessitats. Si és veritat com se murmura, que la majoria del nostre Ajuntament ha fet d'aquest impost, no una qüestió administrativa, sinó una palanca electoral, es veurà més la injusticia que es vol cometre fent pagar an els que tot just poden viure.

Aquest acte immoral, aquest acte injust, ha d'ésser el cavall de batalla de la minoria republicana. L'esforç sobrehumà dels que treballant no viuen, el benestar dels que tot ho produeixen i res tenen, bé val que els nostres regidors republicans esgrimeixin totes les armes de la sinceritat i de la honradesa en contra d'aquests que no més adulen el poble per enlairar-se i que quan son dalt el hafen i l'exploten.

Maura, sí

Es hora de que es faci justícia i es vindi qui a n'en Maura. A Maura se l'ha protergat del poder injustificadament. El Maura, no, ha sigut una equivocació de les esquerres. Ha sigut l'afirmació de Maura. Qui soc jo per dir-ho? Un desconegut sense autoritat, potser, per a fer tal declaració.

No val que jo ho digui? M'és igual. Estic més tranquil quan dono satisfacció als meus propis convenciments, explicant-los, que no pas quan interpreto el pensar dels demés i m'aplaudeixen.

Qui és l'home que en aquestes transcendents circumstancies reuneix suficients condicions per encarregar-se del poder? No será Romanones, no será Dato. S'ha demostrat. Un Melquiades Alvarez, és inacceptable. L'home que sagella un pacte amb la monarquia després d'haver permanescut en el partit republicà, és indigne de ostentar cap representació popular i de dirigir la política d'una nació. Per a satisfer les seves concupiscencies, va trair la causa del poble, que és sagrada, i ell va profanar-la. I fos quina fos la seva conducta com a governant, sería indulgent per ell el poble que va enganyar i el perdonaria, deixant-lo morir satisfet i tranquil de consciència. Els governants monàrquics deuen morir a mans d'un ciutadà justicier, que, matant-lo, vengui a la nació que va governar el despota. Mirabeau venut a Lluís XVI, traïdor empedernit, mort rodejat d'admiradors en el seu sumtuós llit. Lluís XVI mort a guillotina, pagant així totes les maldats comeses imbecilment. M'agraden els governants que siguin dignes de la mort d'aquest rei. Vull un home conscient de la causa que defensi, encara que aquesta sigui deshonorosa. I Maura és home del que va dir Samblancat que deshonorava les causes que abraçava. Per aixó el vull servidor de la monarquia perquè la deshonri.

Peró bé, si els republicans espanyols se senten en forces per a destruir l'ominós règim monàrquic, allavors renunció a n'en Maura. Si el país es creu potent per lliurar-se d'aquests extranguladors que governen, está bé Maura en l'ostracisme. Però els republicans que han d'implantar la República no tenen l'apoi del país, els que no volen implantar-la no tenen la seva confiança. I el país que ha de desfer-se de les cadenes que l'esclavitzen i el debiliten, no existeix. Perque son massa suaus les mans que l'oprimeixen i massa flaques les veus que li canten veritats. I si no és possible un radical canvi i hem de continuar suportant els disbarats i els desacerts actuals, que vingui Maura.

Jo prefereixo un enemic arrebatat i ceg que a un enemic seré i perspicaç, perquè l'un en els seus arrebatats farà aixecar volcans d'odi, i l'altre, en els seus mangonetjos i en els seus pactes amb l'adversari, crida indiferencies i resta importància als seus fets.

Nerón, assassinant, mort assassinat. Constantí i Recaredo, a Roma l'un i a Espanya

l'altre, tranzigint amb els enemics d'abans, renunciant a la creença llur, moren glorificats. L'enemic perquè sigui digne del meu odi ha d'ésser inexorable, intransigent i venjatiu, s'ha d'empendre ardorosament la defensa de la seva causa, no descuidant-la. Un enemic que tranzigeixi amb mí, em será despreciable. Nietzsche deia que havíem de tenir enemics dignes de nosaltres, per a que poguessim odiar-los.

Jesucrist, pronunciant les benaventurances, m'inspira compassió. Jehová, llençant malediccions, desperta indignació i sembla incredulitats. M'agrada que per allá on passi un enemic deixi un rastre sanc, per a que puguin llepar-la els seus adoradors i s'emboirratxin i s'enverenin. Un home que regui el seu camí amb diners, es cria aduladors, hipòcrites i inconscients. Vull un home que sigui enérgic en els seus procediments per a que produeixin efectes idèntics als empleats, no un home que usi de mides suaus i conciliadores per captar-se estimacions. Jo vull que em governi un assassí descarat, no un lladre trampós i desaprensiu, l'assassinat es venja, el robo a voltes passa desapercebut i queda impune.

César, obrint el ventre de la seva mare per a contemplar l'alberg que fou avans de néixer, és execrable. Nerón, perseguint a Agripina, és cruel. Jo vull un enemic execrable per les seves crudeltats. No més pot agradar-me la lluita sostinguda amb aquesta classe d'enemics, que perseguint-me pugui tornar-me contra d'ells i defentsant-se m'encomatgin.

I quan un poble arriba al grau de decaïment que ha arribat l'espanyol, contribueix a abatir-lo la prudència governamental, perquè no pot arremetre amb violència contra els qui respectuosament el tracten, i aquesta táctica del poder l'inspira confiança, en lloc de despertar-li rezels.

I si un poble que agonitza, el fueten per a abatir-lo i per a perpetuar-li el seu mal, les fiblades del fuet l'exciten i l'exacerben i es torna contra aquell que pretén imposar-li un jou ignominiós i una tirania insuportable.

Les tiranies absolutistes amb els seus refinaments inquisitorials, caminen a la guillotina. Les tiranies convencionals, mereixen l'apreci dels esperits apocats i temerosos i allarguen indefinidament la seva vida. Procediments enérgics, exasperen. Procediments suaus i respetuosos, s'imposen.

Maura va provocar amb els seus desenfrens una revolució que va llençar-lo del poder, i pot promoure una altra que li apagui la vida. El Maura, no, ha sigut la bandera d'un partit. Els republicans espanyols van creure de bona fé que el Maura, no, era un crit revolucionari. El Maura, no, era un crit de cobardia i de impotència. La revolució del 1909 va desacreditar els nostres revolucionaris. Amb aquest crit s'allunyava la revolució i... el ridícol personal.

Per aixó jo mai he cregut en ell, perquè mai he tingut por a l'adversari.

En Maura assentat en el poder, defensant la monarquia, fora l'estatua de bronze col·locada sobre fonaments de fang. Socavament els fonaments s'enderrocarien l'estatua i és fàcil a miques. Així desapareixeria. La resistència que pogués oposar a ésser destruït m'enardiria. M'agraden les victòries que s'obtinguin lluitant contra un adversari terrible i obstinat. La victòria és més segura i més positiva. Sols Maura governant pot oferir aquesta victòria.

FILEMÓN.

Regeneració

La premsa d'aquests dies ha portat aquella nova cruenta que es repeteix tots els anys un cop entrats en el mes de desembre. La nova de la cua de miseriosos que esperen, dia darrera dia, en el portal de la Casa de la Moneda el moment en que unes boles mogudes per un estrany ressort de sortilegi treuran a la llum uns números cobejats mil voltes per la desesperada cobdícia de aquest poble que espera de l'atzar la fortuna, el benestar i áduc la seva tranquil·litat.

En mig de la capital d'Espanya se dona, durant una vintena de dies, l'espectacle denigrant, tristíssim, d'aquests paries abandonats a les inclemències del temps, amb les nevades, els fets i les pluges del rigorós hivern, que esperen, acurrucats, reguardant-se uns amb altres, a que arribi el dia vint-i-dos i algún jugador potentat els arrebaï per unes poques pessetes aquell lloc on ells han permanescut incrustats hores i més hores, per a guardar la davantera de l'interessat que aquell dia mateix pot elevar-se a la categoria de mil·lionari, com pot el mal fat portar-lo a la desesperació i fer-li descarregar sobre el front el plom encés vomitat per el canó afrós de una browning.

Execrable el tipu del senyor que abandona al atzar del joc els seus cabals llençant-los an aquesta timba reglamentada de la loteria nacional—especie de set-i-mig sense tapete verd per on rodolen els diners de Espanya sencera;—execrable el «golfo» madrileny, barreja de pòtul i de pinxo, que dintre de la seva miserable bagarrería, també disfruta de especials privilegis i és prou agoserrat per a fer alguna «hombrada»; execrable cent voltes més encara, el tipu del ranci personatge de sang blava que passa davant la muntanya de carn abandonada rostida pel fet i la serena de la nit, i se sent, per un moment, compassiu i generós i els fa servir un refrigeri per un restaurant económic i els fa ofrena de unes petites rajoles de tabac. Execrables i repugnants i indignes tots aquests qui fan una caritat a la purria vergonyant apostada en el dintell de la Casa de la Moneda, perquè socorrent-los els ajuden a ben passar aquests dies de esclavitud voluntaria, que és com instigar-los a que permanexin en el seu lloc, en la seva aberració potulària, que és com sustentar-los en el seu relaxament moral.

Madrid: polítics, usurers, militars, clero, noblesa titular, torejadors i pobres: les idees i la immoralitat; la riquesa i les sangoneres xucladores del treball; l'estrategia fent de palanca als afers comercials; la religió convertida en mina d'or i en aviliment de consciències; els pares de la nació devinguts cacics màxims i llibertins; la destresa i la gràcia de l'home embrutint-se en la sang de les feres martiritzades; els pobres—els po-

bres de solemnitat—vivint una aberració de la vida.

Oh! i encara hi ha qui, predicant patriotisme espanyol, devé irat bo-i maleïnt el nom de aquell gran escriptor que es digué Teófil Gautier i que tan admirablement sapigué mostrar la gangrena de aquesta desventurada nació a través de la seva prosa truculent.

Perquè, quant menys, un veritable sentiment cívic, no solament no permetria l'espectacle que aquests dies se dona en plé Madrid al peu de la Casa de la Moneda, ni els auxiliaria amb productes alimenticis, sinó que amb un gest digníssim aniria en mig de la patuleia i a vergaques els foragitaria i els ablanaria l'esquena emmandrida i els treuria la turpitud de les seves cames de gripau fastigós.

I per aquí començaria també la regeneració espanyola.

ORIFLAMA.

ANANT PEL MON

Paréntessi internacional

Si el bondadós doctor Pangloss fos entre nosaltres, junt amb Cándid, el constant deixeble, tornaria a reviuire la seva teoria de què no hi ha efecte sense causa, i si un paréntessi s'ha obert dintre els afers internacionals afectats per la guerra i més en els països al·liats, ha sigut després de la interrogació que s'ha dibuixat, per uns moments, en els espais mundials, després que els alemanys havien pres Bucarest, la capital de Rumania. Aquest paréntessi enclou una rellevant importància en els afers guerrers i en les futures campanyes, perquè aquesta lluita per la qual ja s'han agotat tots els adjectius imaginaris, té una incògnita fi. També dintre aquest paréntessi hi està inclosa la crisi del govern britànic, que és el veritable efecte de totes les causes darreres que s'han desenrotllat no amb molt èxit per les armes al·liades, així com la reconstitució dels governs italià i francès.

Confessem-ho sino decepcionats, amb amargura: mentres els imperis centrals i sobretot Alemanya, ha intensificat el seu esperit guerrer i explota tots els recursos que estan a l'alcanc d'una nació completament militaritzada en cos i esperit, i obté unes relatives victòries que mantenen l'ànim moral favorable als instints guerrers del seu kaiser, les nacions al·liades potser ha cantat massa ponderativament la epopeia de la seva acció i la magnitud que representa el seu triomf en les marxes de la col·lectivitat de l'avenir, i amb instint homèric, feien morir els seus homes en el pas del Dardanels i mostraven les excel·lències dels seus soldats i la glòria que representava la fortitud moral dels ciutadans de l'arrièr i l'esperit sempre alegre i constant del *poilu* i del *Tommy*, que es bat cantant les estrofes de la Marsellesa i del *Tipperary*... però tots aquest emocionants gestes no més ens han portat el místic esplendor de Verdun i del Somme, com si les trinxeres al·liades haguessin plantat aquí les banderes de la victòria.

No en va es parla ara d'un home que lligui tots aquest esforços i els porti endavant amb tot encoratjament. No en va el nou ministre anglès Lloyd George parla de trobar capacitats per al triomf definitiu de la guerra que sostenen, i no en va es parla de restituir quefes en els camps de batalla que fins avui havien gosat dels més excel·lents prestigis. Què ha passat o que

està passant en els organismes directores d'aquesta guerra, no és possible apuntar-ho avui. També dintre el paréntessi, veladament, la interrogació es manifesta, però, no obstant, la confiança continua, en els qui, més que el triomf de unes nacions, veuen el triomf d'una idea.

Escrites ja les precedents ratlles, ens arriba la nova que ha causat la més enorme estupefacció per lo inesperada: que els imperis centrals demanen per negociar la pau. Aixó és a dimecres, i l'espai que va d'aquest dia a dissabte, no ens permeten fer més que donar la nova, perquè poden succeir qui sab quins successos. No obstant, per tot comentari, manifestarem que aquesta nova aixampla més el paréntessi que hem deixat dit i que és, sens dubte, la debilitació manifesta d'Alemanya, el seu agotament, la desaparició d'aquesta força que la feia creure invencible davant del món. Aquesta capitulació demanada es el darrer alé per a conservar la vida. Els al·liats li darán la vida o li darán la mort?

TROTTER.

La conferencia pedagógica per l'Alban Rosell

El distingit professor senyor Rosell, qual competència en qüestions d'ensenyança és per tot-hom coneguda, complint una obligació imposada voluntariament, va donar, avans de marxar a Lloret de Mar a dirigir una important escola, la segona conferencia sobre el problema educatiu, de tanta importància avui que tan abandonat està, degut a la negligència de pares i professors que no prenen amb la serietat convenient la ensenyança de l'infant.

Voldríem parlar-ne com se mereix d'aquesta conferencia organitzada, com l'altra, per l'Institut Pedagògic, i que va tenir lloc en el «Centro de Estudios Psicológicos», però, temorosos d'incorre en involuntaries excepcions al fer l'extracte, temem ens passessin desapercebuts alguns dels punts de vista exposats, o bé els conceptes vertits, concretarém la nostra ressenya en un comentari afectuós, elogiant merescudament el treball del senyor Rosell, un dels pocs professors que poden pendre's com a model per a crear la futura escola per a la formació de l'home.

En síntesis podem dir que la conferencia va ésser una exposició dels mals de la present escola, apoiada en tots els arcaïsmes i totes les tradicions, plena d'errors i de prejudicis seculars.

Fent observar, cuidadós, les deficiències del sistema educatiu, ressaltava extraordinàriament la paraula de l'il·lustrat pedagog, que exposava concís i amb tota sinceritat la llaga religiosa que, aixamplant-se sempre, anava restant prestigi a l'escola, angrenant-la i fent-la inútila per a educar l'infant degudament; i acceptant la responsabilitat de la seva acusació a la actual escola, indicava resolut la conducta a seguir pels pares i professors que volguessin lliurar a l'infant d'aquesta perniciosa educació.

Com acertadament va dir, fan creure a l'infant que és intel·ligent, otorgant-li premis i diplomes, i després a l'entrar en la vida pràctica, només coneix que imbecilitat. I aixó, igual culpa incumbeix al professor neci i pedant, que al pare inconscient que no cuida de la instrucció del fill.

I parlava amb entusiasme, amb veemen-

cia, amb fé, sentia dintre seu l'immens dolor que produeix el sapiguer conèixer el mal i no poguer guarir-lo per carèixer d'un medi.

Aportant dades i opinions d'homes il·lustres que emplearen llur vida procurant dotar a l'Humanitat d'una senda que la conduís per les amples vies del progrés, demostrà que l'antiga escola ha sigut la *rémora* per al lliure desenrotllament de la societat en sentit progressiu.

Fa això, diu ell, complint un deure de home, entenent que tots hem de treballar per a la felicitat de tots. Vol salvar la seva responsabilitat de pedagog i d'home.

Demostra com a l'infant se'l puja ignorant de lo que és la vida, trobant-se ja gran desconegedor de ço que més essencial és per l'home per a poguer conviure amb els demés. Així no sab al casar-se l'importància que té el *llaç conjugal*, no preocupant-se de lo que deuria ésser el viure íntimament amb la seva companya eterna. I la creació, ço més important del matrimoni, és per ell com un sport, perquè les nocions que té no arriben a fer-li concebre lo perillós que és criar fills, per quant és la perpetuació de la raça. I així així igual amb el noi que amb la noia.

Un no podia per menys que assentir continuament a totes les afirmacions exposades tan sencillament, qual exactitud era indubtable.

En resum, una veritable conferència de pedagogia, a la que no va concorre, trist es confessar-ho, un auditori nombrós, encara que sí selecte, com mereixia el conferenciant.

Felicitem coralment al senyor Rosell i als organitzadors, i ferem els possibles de repartir-la completa, com ferem amb l'altra.

L'Orfeó de Sabadell a Manresa

Diumenge últim acompanyat d'una nodridíssima representació sabadellenca composta d'autoritats, premsa, de diverses personalitats i molts altres ciutadans, es traslladà el nostre Orfeó a la noble ciutat de Manresa, celebrant, per fi, la visita de temps anunciada.

Se li feu una entusiasta rebuda per la numerosa concurrencia que omplenava l'anden de la estació, i siguent saludats per les autoritats manresanes, pel mestre-director i orfeonistes de l'Orfeó Manresà, i demés representacions de entitats artístiques i culturals d'aquella ciutat. Després, en llarga comitiva se dirigí cap a Casa la Ciutat a on se dipositaren, en la seva balconada principal, les senyeres dels dos Orfeons, que foren saludats amb llargs aplaudiments. L'Or-

feó de Sabadell cantà el seu «Cant a la Senyera» i «L'Empordà», que li merescué una forta ovació que es perllongà quan l'arcalde senyor Coll, colocà una magnífica llaçada blanca a l'artística senyera del nostre Orfeó, obsequi de la ciutat de Manresa.

Després els orfeonistes se dirigiren al local de l'Orfeó Manresà on els donà la benvinguda el senyor Pecanins, que contestà amb afectuoses paraules el senyor Planas. Mentrestant part de la comitiva oficial recorria les dependències de Casa la Ciutat, a on s'hi pot admirar un riquíssim arxiu dels documents històrics de la ciutat des dels temps més antics, donant-ne una curta i profitosa explicació als visitants l'arxiver municipal senyor Joaquim Sarret. També poguérem admirar un interessantíssim museu arqueològic. Després, tots els visitants se dispersaren per la ciutat per a esperar la hora de dinar.

A la tarda tingué lloc en el teatre Conservatori el concert de l'Orfeó de Sabadell. Una distingida concurrencia omplenava completament aquell elegant col·lisceu, entre la qual s'hi veia una numerosa representació sabadellenca. El programa era compost de les més selectes composicions de l'esquisit repertori del nostre Orfeó i que aquest executà no ja d'una forma acurada sinó admirable, amb un alt grau de perfecció, que és una característica en la nostra primera entitat musical, baix la experta batuta de l'incansable mestre senyor Planas, el qual obtingué, en aquest dia, un senyaladíssim i memorable triomf, en el qual feu gala d'unes envejables condicions de director de grans masses corals, i les demostrà especialment al dirigir les quatre últimes composicions del programa que foren cantades pels dos Orfeons. Totes les peces sigueren intensament aplaudides, convertint-se, al final, en una estruendosa i delirant ovació. El senyor Pecanins també feu present d'una artística llaçada a la senyera del nostre Orfeó, acte que fou aplaudit frenèticament. La concurrencia sortí altament complascuda, la qual feia uns entusiastes elogis del treball dels nostres orfeonistes. Seguidament se dirigí tothom cap a l'espera del tren, on foren despedits de la manera més esplèndida i carinyosa per una gentada enorme, donant-se visques a les dugues ciutats que per poques hores se vegeren juntes, en una franca i estreta germanor.

L'espai sempre limitat d'un setmanari, no ens permet donar la ressenya d'aquest acte tot l'espai de que n'és mereixedor, sinó tan sols una efímera mostra de lo que's realitzà en aquell dia, deixant de esmentar totes

aquelles atencions, tots aquells afectes, tots aquells elogis que ens prodigaren d'una manera infinita, la qual, junt a la recordança que d'ells ens restarà sempre, ens queda un profund agraïment que quan l'Orfeó Manresà ens retorni la visita, hem de procurar recompensar-los dignament, tal com se mereixen els nobles germans de la ciutat de Manresa.

P.

El paro del dilluns

Mai havia arribat Espanya a l'estat en que es troba avui.

La criminal orfandat en que es trova sotmesa la classe productora per part dels que tenen el deure de acudir al remei de les seves necessitats, la descarada protecció dels governs als desaprensius acaparadors de tots els articles i urgent necessitat per a la vida, ha produït un alça tan escandalosa del preu dels mateixos, que és de tot punt impossible que el pressupost domèstic de l'obrer es cobreixi ni en lo més indispensable per a sostenir a la seva família en els llindars de la fam.

Mesos i mesos els legisladors van fent com qui fa quelcom per a donar cima a solucions que conjurin el paorós problema que ens aniquila i contra totes les lleis d'humanitat, s'agreu de dia en dia el terrible conflicte, havent-se arrebassat ja els límits de lo que nostres forces poden soportar.

A la desenfrenada avaricia dels acaparadors i a la complicitat dels governs, sumen la ineptitud de les classes directores, arribant el desastre a tal extrem que s'ha fet precisa, fatal, l'acció immediata, directa decissiva del proletariat espanyol per a posar frè a les demasies que l'agobien i enfocar, com únic i salvador esforç, els elements propis de la vida.

Veient, per fi, l'obrer, la inutilitat del seu antic sistema de súplica, ha resolt fer vaga per tot el pròxim dilluns dia 18, com protesta muda i passiva, contra l'abusiu encariment de les subsistències.

No acudirán, doncs, els treballadors, passat demà, als tallers i fàbriques; potser els trens no circulin, aquest dia, amb el seu personal ordinari, però el dimars, al primer toc de campana, està de nou, al peu del potro, amb el rostre vacilant i l'estómac contret per la fam secular que l'atormenta.

Els creurán haver complert un sagrat deure a l'haver restat la seva col·laboració al capital per una jornada, però les subsistències continuaran per els núvols i pujaran més i més, mentres l'etern explotat s'avingui a fer vagues que acabi el calendari.

Fa rabia el pensar, en el somriure dels nostres enemics, al veure aquestes masses rebels del dilluns, es tornaran de nou el dimars pacífics béns com de costum.

Vegin els obrers l'exemple que els dona el majordom de la gran fàbrica de xanxullos. Quan veu que per el Parlament van maldades, s'en va al camp

Antigua Casa VILA Lacy, 108

Gabans a 40 ptes.

Gran assortit de GABANS de diferents models, i colors d'última novetat, al preu únic de 40 ptes.

Gènere fabricat a Sabadell

Confecció esmeradíssima

No compreu GABANS sens abans visitar aquesta casa que és la que pot oferir-los més superiors al preu de

40 pessetes

a matar faisans i no torna per allí fins que vents de fronda hagin escombrat la tempesta.

Doncs bé: vagi's a la vaga per a aconseguir l'abaratiment de les subsistències, però que no s'acometi el treball fins haver conseguit l'objecte.

Si es fes així, estem segurs de que el triomf seria immediat. Ja es mourien ben depressa els que ara es burlen de nosaltres.

Notes i Comentaris

Oh, els moralistes!

El diputat carca, Llorens, ha demanat al ministre de la governació la adopció de mesures que evitin la procacitat d'algunes gents que amb les seves grosseries ofenen a les dones que van per el carrer.

Es coneix bé que el quefe superior dels requetés espanyols ja s'ha fet vell i no se li mou el cós a la vista de alguna bona moxa. No protestava fa quaranta i tants anys quant les turbes carlistes (i potser ell mateix) violaven donzelles en Cuenca i tants altres punts a on deshonraven el nom d'espanyol.

La patrona dels sorges

Hi ha ocasions en que sentim quelcom així com vergonya de exercir la professió de periodistes.

El dia 8 commemorà la infanteria espanyola la festa de la seva patrona i encare que a nosaltres ens es enterament igual que l'exèrcit pedestre s'aculleixi sota el mantell de la Puríssima que sota la cua del cà de San Roc, no podem per menys de riure davant de les tonteries de «La Tribuna» de Barcelona al dir que la honrada Premsa espanyola s'associa orgullosa a pendre part directe en aquest dia fauste, en l'alegria, en el regosig de nostres heroics infants, lligitims i nobles successors dels immortals tercers de Flandes.

La Premsa espanyola, senyora «Tribuna» fent-se càrrec de la seva elevada missió social, no pot, ni molt menys, associar-se a homenatges que's rendeixin a persones o idees que pugnen amb el sentit comú.

Per això, quant l'Església Catòlica commemora el *consolador* misteri de la Concepció puríssima de la Mare de Deu, deixa que es diverteixin a espenses seves els infants espanyols i els escriptoris germanòfils i beats, doncs no compremem com pot ésser consoladors per a ningú que no sigui un estúpit lo que es misteri per a tots.

Sessió de l'Ajuntament

Dijous, a les nou de la nit, tingué lloc a l'Ajuntament sessió de segona convocatòria, amb assistència de la minoria republicana.

S'aproben diferents dictaments de l'ordre del dia.

En Codina demana que es quedi vuit dies més sobre la taula la proposició presentada pels regidors senyors Llagostera, Martí i Vilatóbà referent a l'impost del inquilinat.

El senyor Codina està jugant amb el poble de Sabadell i hem d'ensenyar-li an aquest bon senyor i a tota la majoria, que la seva conducta no es pas la més encertada per a donar la deguda satisfacció an els mils de ciutadans que esperen es discuteixi aquest afer que interessa tan fonament al poble obrer, per tractar-se d'un impost tan injust i que es recauda tan arbitrariament.

El poble atracat

Justament ara que la vida del proletariat es fa més difícil per l'encariment dels queviures, hi han propietaris que aprofiten això com una oportunitat per a convertir-se en veraders assassins dels que tot ho pro-

dueixen. No n'hi ha prou amb l'atropell que ha comès l'Ajuntament amb la selvatjada de l'inquilinat, que hi han propietaris que gosen en ensanyar-se damunt de les víctimes.

El Sr. D. Joan B. Ponsá, — propietari fabulós, — el feudal del carrer de la Indústria, soci de la Academia Catòlica i probable candidat per a la Diputació, ha enviat una carteta a tots els llogaters de les seves cases, notificant-los que des d'ara deurán pagar cinc (5) pessetes d'augment cada mes. Que augmentats amb les de l'impost de l'inquilinat que els correspondrà, vindrán a resultar més de 7 pessetes de augment.

Justament ara que l'obrer espanyol intenta fer un gest de masculinitat, fora oportú donar a n'aquests aus de rampinya, una lliçó contundent.

Quan les autoritats fan l'orni davant d'aquests crims de lesa humanitat, quan els arcaldes fan de arlequí i els jutges no tenen sentències de mort per aquests atentadors, es molt just que el poble tassi lo que correspon.

Nosaltres, eterns enemics de la pena capital, confessem que per aquests, alçaríem un patíbul i actuaríem de butxins.

En Luque

El ministre de la Guerra ns està prenent el pel.

En prevenció de lo que no pugui passar el pròxim dilluns, ha cridat els reemplaços 13 i 14 per a resoldre amb el maüser el problema de les subsistències.

Com que a n'en Luque i a n'els que volten no els ha faltat mai el pa al calaix, es molt oportú arrencar de les llars a n'els que tenen la greu responsabilitat de portar-hi el sosteniment.

D'aquesta manera els nostres governants

fan que el poble aborreixi l'exèrcit i el maleeixi continuament, perquè el veu sempre al servei de les males causes.

Noves

En aquesta Redacció està de venda l'interessant llibre **Temas del il·lustre periodista**, el diputat per Tortosa, en **Marcel·lí Domingo**. Forma un volum de 350 pàgines al preu de 3'50 pessetes exemplar.

La recomanem als nostres amics i correligionaris.

—En l'espaiosa sala del Círcol Republicà Federal se celebrarà diumenge un gran ball de tarda, a càrrec de l'aplaudida orquestra «Fatxendas».

—Diumenge, a les quatre de la tarda, tindrà lloc en el Círcol Republicà Federal una reunió de societat per a nomenar individus de junta i tres oïdors de comptes.

S'encareix l'assistència.

—El conegut pintor sabadellenc en Joà Vilà està preparant per a les vinents festes de Nadal una triada exposició de paisatges, la qual tindrà lloc en el local de la Academia de Belles Arts.

—Al prendre possessió la nova junta de govern de la Creu-Roja d'aquest partit se'ns han ofert per a tot quant redundi en benefici dels interessos morals i materials de la ciutat.

Ho agraïm.

—En compliment a la crida a files feta per el ministre de la guerra, ha sortit d'aquesta ciutat, per a incorporar-se al seu regiment, nostre molt volgut company en Jaume Ninet.

—Amb l'objecte d'aclarir alguns assumptes beneficiosos al districte, avui vindrà a Sabadell, nostre digne diputat a Corts D. Joan Salas Antón.

Impremta Sallent.— Sant Quirce, 32.— Telèfon 520

J. Vidal Tarragó

ADVOCAT

ha establert despatx en aquesta ciutat, carrer de Gràcia, 26, els diumenges de 9 a 12, continuant els dies feiners, junt amb el seu pare don J. Vidal i Valls, a Barcelona, Ronda de Sant Pere, 52, pral.

Companyia Comercial Alcoholera, S. A.

Anís ARLEQUIN
'PICAROL'

Especialitat en Misteles, Moscatells
i Llicors de totes classes

Dipositari: **Josep Fitó (a) Mistos**

Sant Pere, 31 • Telèfon 660 • Sabadell